

## Arrest

nr. 200 159 van 22 februari 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM  
Violetstraat 48  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 7 september 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2014 treedt verzoekster, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, te Junik (Kosovo) in het huwelijk met B.J., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 11 juni 2014 dient verzoekster bij het diplomatiek bureau van België te Pristina (Kosovo) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, J.B.

Op 6 november 2014 geeft de procureur des Konings een advies tot het niet erkennen van het huwelijk dat op 2 mei 2014 werd voltrokken te Kosovo en een negatief advies met betrekking tot het afleveren van een visum.

Op 26 november 2014 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Bij arrest nr. 148 897 van 30 juni 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op onbekende datum komt verzoekster België binnen.

Op 20 januari 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Deurne een beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk. De rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen sectie familie- en jeugdrechtbank acht bij vonnis van 24 maart 2016 met rolnummer 15/1332/A het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte ongegrond.

Verzoekster en haar echtgenoot B.J. bieden opnieuw hun huwelijksakte ter erkenning aan.

Op 7 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 31 augustus 2017 geeft de procureur des Konings een negatief advies met betrekking tot de erkenning van het huwelijk voltrokken te Kosovo op 2 mei 2014. De vermelding "29 november 2017" blijkt een materiële vergissing te zijn, gelet op de begeleidende mail van het parket d.d. 31 augustus 2017.

Op 5 september 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.03.2017 werd ingediend door:*

*Naam: Q. J.*

*Voornaam: G.*

*Nationaliteit: Kosovo*

*Geboortedatum: (...).1972*

*Geboorteplaats: J.*

*Identificatienummer in het Rijksregister: xxx*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Op 7.03.2017 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. Q. J. G. (...), geboren op (...) te Kosovo.*

*Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 02.05.2014 met de heer J. B. (...) geboren op (...).1962.*

*Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Kosovo.*

*Op 07.03.2017 werd een bijlage 19ter en attest van immatriculatie afgeleverd.*

*Overwegende dat mevrouw de procureur des Konings H. D. V. (...) in haar schrijven dd. 31.08.2017 het volgende meldt:*

*Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:*

*Bemiddeling/gearrangeerd huwelijk: meneer zocht een nieuwe vrouw na het overlijden van zijn vorige echtgenote op 07.10.2013, en mevrouw kon gezien haar leeftijd moeilijk huwen met een man in Kosovo (vrouwen huwen er als ze zeer jong zijn). Een vriend van meneer uit Brussel regelde het huwelijk met zijn nicht, mevrouw.*

*Vreemd relatieverloop: Op 25 april 2014 reisde meneer naar Kosovo, om er pas op 29 april 2014 - hij leek niet gehaast- voor het eerst zijn toekomstige vrouw te ontmoeten in het bijzijn van haar familie. De tweede keer dat ze elkaar zagen was op 2 mei 2014 bij het ondertekenen van de huwelijksakte. Nadien volgde een bescheiden etentje. Meneer vertrok diezelfde dag al terug naar België. Meneer ging na het huwelijk elk jaar in de zomer een maand naar Kosovo, en tijdens deze maand zag hij mevrouw telkens 4-5 keer. Hij verbleef in zijn eigen woning, op ongeveer 100 km van waar mevrouw woonde. Meneer kan hier echter geen enkel bewijs van voorleggen (paspoort met reisstempels is vervallen). Pas in augustus 2016 heeft mevrouw de 3 zonen van meneer voor het eerst ontmoet, in Zwitserland. Op 9 februari 2017 kwam mevrouw met een toeristenvisum naar België. Ze is toen bij meneer ingetrokken. Ze hebben pas sindsdien een seksuele relatie. Mevrouw heeft thans een A.I. geldig tot 7 september 2017.*

*Zwakke positie: meneer heeft 3 kinderen en is weduwnaar sinds 07.10.2013. Hij werkt voltijds en zocht iemand om hem te helpen in het huishouden en met de kinderen. Mevrouw is analfabeet, en heeft geen diploma, noch werk. Ze werd onderhouden door haar broer en zus in Kosovo, maar deze situatie kon niet blijven duren. Mevrouw zag dus een uitweg via een huwelijk in het buitenland. Meneer maakte regelmatig geld over aan mevrouw (gaf hij mee met vrienden die naar Kosovo gingen) en thans leeft ze ook volledig op zijn kosten. Meneer geeft toe dat het voor mevrouw moeilijk zal zijn om zich te integreren, gelet ze analfabeet is zal het moeilijk zijn om de taal te leren. Mevrouw zegt dat het enige dat ze zal kunnen doen van job schoonmaken is, omdat ze niets anders kan.*

*Tradities niet nageleefd: hoewel beiden moslim zijn, was er geen handvraging, geen verlovingsfeest, en geen huwelijksfeest. Er was enkel een bescheiden etentje waarna meneer dezelfde dag terugkeerde naar België. Betrokkenen droegen geen huwelijkskledij. Er waren amper familieleden of vrienden aanwezig. Voor meneer hoefde een feest niet omdat hij reeds gehuwd geweest is, maar voor mevrouw is het haar eerste huwelijk en men zou toch verwachten dat ze deze grote dag gepast wilde vieren met feestkledij en een groot feest. Meneer verklaart dat de familie van mevrouw erg traditioneel is, daarom heeft hij bijvoorbeeld geen foto's van hen samen wanneer hij op vakantie was. Daarom is het des te vreemder dat de huwelijks tradities niet gerespecteerd werden.*

*Personalia: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: mevrouw kon tijdens het interview in 2014 naar aanleiding van een visumaanvraag gezinshereniging niet veel vertellen over haar man, ze weet niet hoe lang hij al bij dezelfde firma werkt, welke jobs hij hiervoor heeft uitgeoefend, wat hij gestudeerd heeft, ze weet niets over zijn vorige echtgenote. Meneer wist tijdens het onderzoek in 2014 ook niet welke kleur ogen mevrouw heeft, hoe groot ze is, en kan niets negatief over haar zeggen. Hij blijft erg vaag. Mevrouw kan heden, meer dan 3 jaar na het huwelijk en nu ze samenwoont met meneer, nog steeds niet zeggen voor welke firma hij werkt, waar deze gelegen is en wat hij precies doet ("hij doet iets met metaal"), en tevens toont ze de namen van 2 van zijn 3 zonen op haar GSM (ze had schrik dat ze verkeerd genoteerd zouden worden). Ze kent tevens de geboortedata niet van de kinderen. Intussen zijn ze nochtans 3 jaar gehuwd, wonen ze 6 maanden samen, en verklaart meneer dat mevrouw toen ze nog in Kosovo woonde via Skype contact had met de kinderen bij feestdagen zoals verjaardagen. Ze kunnen nog steeds niets negatiefs over elkaar zeggen.*

*Weinig bewijzen: betrokkenen verklaren dat ze sinds het huwelijk dagelijks contact hadden via Skype, maar uit de lijsten die ze voorleggen kan niet worden afgeleid dat ze inderdaad van juli 2014 tot februari 2017 dagelijks contact hadden. Ze leggen thans nog enkele foto's voor van betrokkenen in Antwerpen, thuis, en met de broer van mevrouw die in Brussel woont. Deze bewijzen tonen niet aan dat betrokkenen sinds 3 jaar een duurzame relatie hebben.*

*Leeftijdsverschil: meneer is 10 jaar ouder dan mevrouw.*

*De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste);*

*Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. J. B. (...) en mevr. Q. J. G. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*(...)"*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*"III. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel*

*a) Aangaande het socio-economisch onderzoek*

*De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!*

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."<sup>1</sup>

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België. Zij is naar België gekomen om samen met haar echtgenoot in België een leven op te bouwen.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

De motivering van het advies van het Openbaar Ministerie is integraal overgenomen in de weigeringsbeslissing.

Het is voorbarig van verwerende partij om dit advies over te nemen gezien dit geen definitieve beslissing is. Ook was verzoekster, op het moment van de kennisname van de beslissing van verwerende partij nog niet op de hoogte van het negatief advies van de gemeente omtrent de niet-erkenning van hun huwelijk.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Het Agentschap voor integratie en inburgering stelt:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?"

- Bijdrage in administratieve kosten
- Huwelijk of gelijkgesteld partnerschap
- Ouder dan 18 jaar
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen
- Voldoende huisvesting
- Ziekteverzekering
- Gezinscel"

Verzoekster is gehuwd met de heer J. B. (...) te Kosovo op (...).2014 en zij heeft hiervoor ook de nodige documenten bijgebracht.

In de beslissing wordt het advies van het Openbaar Ministerie integraal overgenomen dat is opgesteld voor de beslissing "niet-erkenning van het huwelijk" door de Stad Antwerpen.

Ondertussen zijn verzoekster en haar echtgenoot meer dan 3 jaar gehuwd.

*De weigeringsbeslissing van verwerende partij is tevens een voorbarige beslissing. Tegen de beslissing van de niet-erkenning van het huwelijk kan tevens nog beroep worden aangetekend, wat verzoekster en haar echtgenoot ook zullen doen.*

*Ook op het moment van de weigeringsbeslissing van verwerende partij was enkel nog maar het advies van het Openbaar Ministerie bekend en was er door de gemeente nog geen negatieve beslissing genomen.*

*De advocaat van verzoekster diende op zoek te gaan naar de beslissing van het Parket alsook de beslissing van de gemeente die pas na de weigeringsbeslissing van verwerende partij werd betekend aan verzoekster, ni. op 11.09.2017 terwijl de weigeringsbeslissing dateert van 05.09.2017.*

*Verzoekster heeft nog niet de kans gekregen zich hiertegen te verweren. Zij zijn ook niet gehoord.*

*Voor verzoekster en haar gezin heeft dit zeer ernstige gevolgen.*

*De kinderen van de echtgenoot dienen nu een 2de mamafiguur af te geven. Hun mama heeft destijds zelfmoord gepleegd waarna verzoekster de moederrol op zich heeft genomen.*

*Nu wordt het gezin weer geraakt net nu zij eindelijk terug een beetje stabiliteit hadden gevonden.”*

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

*“In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

*In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 8 EVRM.*

*In een derde middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 6 EVRM.*

*Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden daar er geen socio-economisch onderzoek uitgevoerd werd. Echter, de verzoekende partij gaat daarbij geheel voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft een geen beslissing die een einde stelt aan het verblijf. Alle relevante elementen werden weldegelijk in overweging genomen, de beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom dit niet het geval zou zijn en met welke elementen de verwerende partij nog meer rekening had moeten houden.*

*Intussen hebben verschillende instanties zich uitgesproken over de voorgelegde huwelijksakte. Reeds op 21 augustus 2014 merkte stad Antwerpen het volgende op: “meneer had eerst zijn huwelijksdocumenten aangeboden op de Belgische ambassade in Pristina, nu brengt hij ze hier binnen.” Naar aanleiding van de visumaanvraag werd door de Procureur des Konings al een onderzoek naar het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot opgestart. Op 6 november 2014 gaf de Procureur des Konings het advies het huwelijk niet te erkennen. Op 26 november 2014 werd de huwelijksakte reeds geweigerd bij het nemen van de beslissing tot weigering van een visum voor een verblijf van meer dan drie maanden. Ook Stad Antwerpen weigerde de huwelijksakte, op 20 januari 2015. Op 3 maart 2015 werd door de verzoekende partij beroep ingesteld tegen deze weigering tot erkenning. Overigens meldde de Cel Schijn- en Afgedwongen Huwelijken eveneens het volgende: “man aan receptie beweerde dat zijn HA al twee jaar geweigerd wordt ... bij nazicht dossier heel ander verhaal : dagvaarding nog lopende na niet erkenning .... Hij wou document tenlasteneming om mevrouw op verlof te laten komen”. Op 28 juni 2016 besliste de Rechtbank van Eerste Aanleg, op tegenspraak, om de erkenning van het huwelijk te weigeren. Dit vonnis stelt onder andere: “Uit het geheel van de dossiergegevens blijkt naar het oordeel van de rechtbank op voldoende wijze dat de heer J. (...) en mevrouw Q. (...) – ondanks hun formele toestemming – bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden om een duurzame leefgemeenschap tot stand te brengen. Dame Q. (...) beoogde met het huwelijk uitsluitend een verblijfsrecht in België te bekomen. De bewijsstukken die door verzoekers worden voorgebracht kunnen de voldoende zekere, met elkaar overeenstemmende vermoedens niet weerleggen. Dat een bruidsschat werd uitgewisseld komt niet bewezen voor. de telefoongegevens van meneer vermelden internationale gesprekken naar Duitsland, Zwitserland en Frankrijk, doch niet naar Kosovo. De lijst van skypegesprekken is nietszeggend. De weinige foto's geven een beperkt en momentaan beeld, en bewijzen niet dat door eisers een duurzame levensgemeenschap wordt beoogd. Er worden geen stukken voorgelegd waaruit een gemeenschappelijk leven of plan blijkt.” De situatie lijkt niet veranderd te zijn, zo blijkt uit het advies van 31 augustus 2017 van de Procureur des Konings. De verwerende partij kan derhalve bezwaarlijk verweten worden geen zorgvuldig onderzoek gedaan te hebben. Er werden verschillende onderzoeken gedaan betreffende de huwelijksakte van de verzoekster en de referentiepersoon.*

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat de administratieve overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De verzoekende partij slaagt er in de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven, ontwikkelt er inhoudelijke kritiek op en geeft daarin blijk kennis te hebben van deze motieven. Naar mening van de verwerende partij kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS 14 juni 1994, nr. 47.940).

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, volstaat niet om de stelling te onderbouwen dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt. De verzoekende partij werpt op dat het voorbarig is het advies van de Procureur des Konings over te nemen aangezien dit geen definitieve beslissing is.

De verzoekende partij gaat daarin voorbij aan het feit dat uit artikel 27 Wetboek Internationaal Privaatrecht en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 Wetboek Internationaal Privaatrecht volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. De verwerende partij is bevoegd tot het nemen van een beslissing betreffende de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden en is derhalve gerechtigd om de doorwerking van de huwelijksakte van de verzoekende partij te onderzoeken wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid ervan niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het Wetboek Internationaal Privaatrecht toepasselijk recht, met inachtneming van de artikelen 18 en 21. (RvV 30 juni 2015, nr. 148.897) De verwerende partij was derhalve geheel bevoegd om de bestreden beslissing te nemen en hoefde geen beslissing van de gemeente af te wachten.

De verzoekende partij stelt reeds gedurende drie jaar gehuwd te zijn, echter ondanks het feit dat ze drie jaar gehuwd zouden zijn en zouden samenwonen, bleek uit het onderzoek van de Procureurs des Konings dat de verzoekster en referentiepersoon nog steeds amper op de hoogte zijn van personalia van elkaar.

Het verzoekschrift bevat een titeltje ‘aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon’, maar hierop wordt verder niet ingegaan. Hoe dan ook, geheel ten overvloede, dient gesteld dat het feit dat verzoekster meent te voldoen aan alle overige voorwaarden daar geen afbreuk aan doet, aangezien in artikel 44, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit gestipuleerd staat dat: “De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. “ Nu het bewijs van aanverwantschap op grond van het advies van de procureur des Konings op losse schroeven is komen te staan, kan verzoekster niet genieten van de bepalingen uit de vreemdelingenwet die betrekking hebben op familieleden van burgers van de Unie.

De verzoekende partij werpt eveneens een schending van het redelijkheidsbeginsel op. Dit komt de verwerende partij ongegrond voor. De verwerende partij laat gelden dat zij zich weldegelijk baseerde op voldoende informatie in het administratief dossier. “Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekster erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).” (RvV 21 mei 2014, nr. 124 320.)

De verwerende partij laat gelden dat, gelet op de weigering van de huwelijksakte, die resulteert in het feit dat geen aanverwantschap aangetoond werd, de verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op, dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil

zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, wanneer de wetgever zelf al heeft voorzien in een dergelijke afweging, wat in casu het geval is. Geheel ten overvloede, in zoverre verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, merkt de verwerende partij op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De verzoekster en de referentiepersoon kunnen overigens, blijkens het verslag van de Procureur Des Konings, amper personalia over elkaar vertellen, de huwelijksakte werd niet erkend, er blijken geen familiebanden tussen de verzoekster en de referentiepersoon en zijn gezin. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij laat na de bewering dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM te staven en te concretiseren.

De verzoekende partij houdt voor dat artikel 6 EVRM geschonden is. Echter, artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). De bestreden beslissing betreft geen burgerlijke rechten, noch de gegrondheid van een strafvervolging. Integendeel, het betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve kan niet geoordeeld worden dat de bestreden beslissing artikel 6 EVRM schendt.

Gelet op voorgaande dient geconcludeerd te worden dat geen schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 8 EVRM of van artikel 6 EVRM werd aangetoond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40 van de vreemdelingenwet en de artikelen 21 en 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie" omdat de verwerende partij weigert het in het buitenland afgesloten huwelijk van verzoekster en haar partner te erkennen in België, waarbij integraal wordt verwezen naar het advies van de procureur des Konings van 31 augustus 2017.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet worden bijgetreden in zoverre zij zou voorhouden dat de bestreden beslissing een loutere stijlformule is. Ten overvloede wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster verwijst naar de website van Kruispunt-Migratie en laat gelden dat alvorens het verblijfsrecht wordt beëindigd de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, meer bepaald met “*de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland*”. Er wordt evenwel op gewezen dat een dergelijke website geen bron van recht is, zodat verzoekster er geen rechten uit kan putten. Verzoekster verwijst dan ook niet dienstig naar haar integratie.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij het dossier in zijn geheel dient te onderzoeken. Verzoekster laat evenwel na *in concreto* uiteen te zetten welke elementen uit haar dossier volgens haar ten onrechte niet werden onderzocht. In zoverre verzoekster doelt op haar integratie wordt verwezen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet, en wordt erop gewezen dat in eerste instantie de verwantschapsband niet wordt aanvaard, waarvan het bestaan een absolute voorwaarde is voor de aanvraag die ze heeft ingediend.

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van de feitelijke gegevens de situatie niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Opnieuw laat verzoekster na *in concreto* uiteen te zetten welke feitelijke gegevens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct heeft beoordeeld. Met een dergelijke summiere uiteenzetting maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster werpt op dat het voorbarig is van de verwerende partij om het advies van het openbaar ministerie over te nemen, terwijl dit nog geen definitieve beslissing is. Verzoekster laat tevens gelden dat zij op het moment van de kennisname van de thans bestreden beslissing nog niet op de hoogte was van het “*negatief advies van de gemeente omtrent de niet-erkenning van hun huwelijk*”. Uit artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon derhalve alvorens een beslissing te nemen inzake verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is, en dit rekening houdend met alle elementen waarover hij dan beschikte.

Verzoekster werpt op voornemens te zijn beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de erkenning van haar huwelijk. Door er louter op te wijzen dat zij voornemens is om beroep aan te tekenen tegen deze beslissing, maakt verzoekster nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou steunen op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn. Er wordt op gewezen dat indien de rechtbank haar huwelijk erkent, het verzoekster vrijstaat om een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg in te dienen.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het



geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.3.5. Waar verzoekster de schending van de hoorplicht aanvoert, wordt erop gewezen dat zij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoekster had bijgevolg de kans om haar standpunt te verduidelijken en alle nuttige documenten neer te leggen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij haar diende te horen.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.3.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*"III.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM*

*Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.*

*Verzoekster is naar België gekomen en woont hier samen met haar echtgenoot en zijn gezin.*

*Haar echtgenoot heeft de Belgische nationaliteit.*

*Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).*

*Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."*

*Artikel 8 EVRM luidt:*

*Lid 1*

*Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*Lid 2*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.*

*Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.*

*Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.*

*Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.*

*Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!*

*Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst aangezien zij in België een band kan onderhouden met haar gezin. Haar echtgenoot werkt voltijds waardoor verzoekster meehelpt in het huishouden en mee instaat voor de verzorging en opvoeding van de kinderen.*

*Dat het duidelijk is dat verzoekster het recht heeft een band met haar familie/gezin op te bouwen en te onderhouden en dat zij die kans ook moet kunnen krijgen!*

*Verzoekster mag niet van haar familie/gezin gescheiden worden!*

*Gelet op bovengaaende redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."*

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals hierboven weergegeven onder punt 2.1.2.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst op het gezinsleven met haar Belgische echtgenoot (en zijn kinderen).

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelt dat het huwelijk dat zij met haar echtgenoot in Kosovo heeft gesloten er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten, waarbij wordt gewezen op het advies van de procureur des Konings van 31 augustus 2017.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 62). Daar na onderzoek werd vastgesteld dat het huwelijk van verzoekster kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, wordt het niet erkend en is er *in casu* dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dezelfde vereiste van "oprechtheid" kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie, zodat dit niets afdoet aan voorgaande vaststelling.

Verzoekster slaagt er met haar summier betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moest houden. Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*"III.3. derde middel: Schending van art. 6 van het EVRM*

*Verzoekster en haar echtgenoot ontvingen op 11.09.2017 de beslissing "niet-erkenning van het huwelijk van de Stad Antwerpen.*

*Zij zullen hiertegen ook beroep aantekenen gezien de oprechtheid van hun huwelijk en dus ook hun relatie.*

*Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan zij België niet verlaten. Zij wenst immers aanwezig te zijn en wenst voor de Familierechtbank de oprechtheid van haar huwelijk aan te tonen.*

*Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Zij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.*

*Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van haar vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.*

*Dat zij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door haar raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te doen.*

*Dat zij het recht heeft om eerst duidelijkheid te bekomen en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!*

*Dat zij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat zij recht heeft op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kan verblijven.*

*Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden'*

*Dat zij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en haar rechten te vrijwaren."*

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij hierop zoals weergegeven onder punt 2.1.2.

2.3.3. Verzoekster werpt op dat zij beroep wenst aan te tekenen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarbij haar huwelijk niet werd erkend. Zij voert aan dat zij wegens de zwaarwegende gevolgen van deze procedure België niet kan verlaten en dat zij aanwezig wenst te zijn voor de familierechtbank om de oprechtheid van haar huwelijk aan te tonen. Zij laat gelden dat zij zich

niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door haar raadsman, maar ook zelf aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te kunnen doen.

Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat een beroep tegen de weigering van registratie van een buitenlands huwelijk bij de familierechtbank, geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman of -vrouw kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman of -vrouw laat vertegenwoordigen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET